

Διεξαγομένων πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπικαίρουν τὰ σημειωθῆ ὅποια τὰ ὄρια τῆς Χερσονήσου ταύτης, ἥτις παραδόξως ἐμφανίζεται ἐν χάριταις καὶ φυλλαδίοις ἐπισήμοις τὴν χροιάν ὡς περιλαμβάνουσα καὶ τμήματα μὴ Μικρασιατικά. Ἐν φυλλαδίῳ ἐκδοθέντι γαλλιστὶ, δαπάναις τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ Κυβερνήσεως Βενιζέλου, ἡ Μικρὰ Ἀσία φέρεται ὡς περιλαμβάνουσα καὶ τὰ θέματα (Βιλαετία) Ἐρζερούμ, Βάν, Διαρβεκίρ, Χαρπονὶ, ἅπερ οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουσι μετὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις ἀποτελοῦσα ἐν ἰδίᾳ γεωγραφικῇ καὶ γεωλογικῇ διαπλάσει χερσονήσον καὶ ἀπασφύζομένη ἐκ τῶν θεμάτων (Βιλαετίων) Σινούρης, Προύσης, Ἀγκύρας, Ἰκονίου, Κιλικίας, Σεβαστείας, Τραπεζοῦντιος, Κασταμονῆς, ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν Πηγῶν (Δαρδανελλίων), Νικομηδείας, ἐκ τοῦ Μικρασιατικοῦ τμήματος τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκ τῶν βορειοιστινίων τμημάτων τοῦ θέματος (Βιλαετίου) Χαλεπίου, χωρίζεται τῆς ἄλλης Ἀσιατικῆς χώρας διὰ νοτιῆς γραμμῆς ἀρχομένης ἀπὸ τῆς βορειοανατολικῆς ἁκρᾶς τοῦ Βιλαετίου Τραπεζοῦντιος καὶ καθηκούσης μέχρι τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἰσσικοῦ

Κόλπου (τῆς Ἀλεξανδρέτις), ὅρους Ἀμανοῦ, καθ' ἃ ἄλλως τε πάντες οἱ γεωλόγοι, παλαιοὶ καὶ νέοι διδάσκουσι. Οὕτω καὶ ἡ Ἀρμενία καὶ ἡ Καρδονχία (Κουρδιστάν) κείνται πέραν, ἐκείθεν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουσαι μετ' αὐτῆς. Ἐν τῇ ἐκείθεν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χώρᾳ, πλὴν τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Καρδονχίας (Κουρδιστάν), ἐκτείνονται ἡ Κολχικὴ, ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὰς σημερινὰς ἐπαρχίας Μιγγρελίας, Ἰμερετίας, Κυταϊδος, πατρὶδος τῆς Μηδείας, ἡ Ἰθρηρία (Γεωργία), ἡ Ἀλβανία (Λαγιστάν), ἡ ἀρχαία Μικρὰ Μηδία ἢ Ἀιρσπαιτηνὴ (Ἀζερμπαϊτζάν), ἡ Κιρκασία καὶ ἡ Ἀθασγία. Ἐκ τῶν χωρῶν τούτων ἡ Κολχικὴ, συγκροτοῦσα σήμερον τμήμα τῆς Ἰθρηρίας (Γεωργίας), εἶναι ἀξία πολλῆς προσοχῆς, καὶ διότι ἐγένετο ἡ κοιτίς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καθ' ἃ ἀποδεδειγμένως ὑποστηρίζουσι καὶ οἱ σύγχρονοι Κοινωνιολόγοι, ἐν οἷς οἱ Ἐρ. δὲ Τουρβίλ, Ε. Δεμολὲν, Γ. δ' Ἀζουμπούγια καὶ ἄλλοι, καὶ διότι συνορεύει τοῖς Κιρκασίοις καὶ τοῖς Ἀθασγοῖς, οἵτινες, ἀνήκοντες, ὥς καὶ οἱ Κόλχοι, εἰς τὴν Ἀσίαν Φρυγοπελασγικὴν ἢ Φρυγοελληνικὴν Ὀμοφυλίαν καὶ ἀπὸ τῆς ἐπο-

χῆς τοῦ Τουρσινισμοῦ ἐκχριστιανοθέντες, ἥσαν μέχρι αὐτῆς τῆς πτώσεως τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Τραπεζούντης οἱ ἀρσενιοῦμενοι σπουδαιότητα καὶ συμμαχῆται τῶν Ἑλλήνων, διατηρήσαντες ὥς οἱ μόνον τὸ μόνον ζωηροτάτην ἀνάμνησιν τοῦ μετὰ τῶν Ἑλλήνων σινοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ θεοδόκεμα ἡμυχροτανοελλήνων, παρὰ τὴν μομφαντικὴν ἐξωτερικὴν λαοφιλίαν.

Προκειμένοι περὶ τῶν Κιρκάσιων, δέον τὰ σημειωθῆσιν ἐιδικώτερον αἱ ἐξῆς διηκριδομένης παρατηρήσεις : Οἱ Κιρκάσιοι ἀνέροχται εἰς 1.500.000 ἐν τῷ Κανκάσῳ, μὴ συμπεριλαμβανομένων 500.000 Κιρκάσιων καταργηθέντων μετὰ ἀφώσεως ἐνὸς αἰῶνος ἐναντίον τῶν Ρώσων, εἰς τὴν Ἀρμενίαν, τὴν Καρδουζιαν, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Συρίαν καὶ τὴν Θράκην.

Οἱ Κιρκάσιοι διακρίνονται κατὰ τὰ τμήματα τῶν ἐπαρχιῶν Κομπλὰν καὶ Τερὰκ τοῦ Κανκάσου τὰ κείμενα ἐντεθέντες τῶν δημοτύμων ποταμῶν, κατὰ τὰ ἐκεῖθεν αὐτῶν τμήματα οἰκοῦντων διαφέρων ἄλλων φύλων, καὶ δὴ Τουρκαταρικών. Οἱ Κιρκάσιοι, ἐποδιαρροόμενοι εἰς φυλὰς, ὧν σπουδαιότητι ἡ τῶν Ἀρπάζετι, ἀποκοῦν ἐπιρροὴν ἐν τῷ δῶν τῶν δημοτύμων ὁρεῖν τῶν τοῦ Κανκάσου, καὶ δὴ ἐπὶ τῶν Ἀδωνίων, πρὸς οὓς πολλὰς συγγένειας, καὶ ἐπὶ τῶν Ὀσοετῶν, τῶν ὀνομασίων Ἀσων ἢ Αἰώνων, τῶν διατρεφάντων τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην, ἐγκαταστάτων ἐν ταῖς Σκηνιδναϊκαῖς χώραις καὶ προπλασάντων ἐκεῖ, κατὰ τινες κοινολόγους, τὸν ἰδιότροπον ἢ ἰδιότυπον σχηματισμὸν, ὃν προήγαγον μεταρρυθνθέντες οἱ Ἀγγλοσάξωνες καὶ οὗ τοῦ ἀρχαιοπινῆς προπλασμο ἀπαντᾷ ἐπὶ καὶ τὴν μετὰ τῶν Πορτίων τοῦ Θέματος Σεβαστείας καὶ τῶν Πορτίων τοῦ Μεσοχαιδίου τοῦ Θέματος Τραπεζούντης. Ὅποια στενὴ σχέσις φυλετικῆς καταγωγῆς συνδέει τοὺς Ὀσοετὰς, λεγομένους καὶ Οὐζοὺς ἄλλους, τοὺς ἀρχαιοπινῆς τοῦτον Φρυγοτελαργούς ἢ Φρυγοελλήνας, πρὸς τοὺς ἐν προηγουμένη ἐξελέγει προελλήνας, μαρτυρεῖται καὶ ἐν τοῦ ὀνόματος τῆς Τραπεζούντης, ὅπου, κατὰ γλωσσολόγους σφοδράτους, σημαίνει κόμην, πόλιν Οὐζών, καὶ ἐκ τῆς ἐπιζώσεως ἐπὶ παρὰ τοῖς Ὀσοεταῖς ἢ Οὐζοῖς Μητριάρχιας, ἥς βαδίζοντα ἴσχυρ διαδοῦνται καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήνων τοῦ Πόντου, μάλιστα δ' ἐν τῷ Θέματι Σεβαστείας, ἀλλὰ καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Θράκῃ, ὡς γράφει ὁ Γάλλος Κοινογλωσσολόγος Γ. δ' Ἀζαμπόρια, ἐν μονογραφίᾳ αὐτοῦ περὶ τῆς Μάκρης, τῆς Θρακικῆς. Ταῦτα πάντα ἐπιστοιχία καὶ ἐπιστοιχιστικὰ διαπιστοῦν, ὅποιοι κοινῆς καταγωγῆς δεσμοὶ συνδέονται τοὺς Ἕλληνας πρὸς τοὺς Κανκασινοὺς λαοὺς, καὶ δὴ τοὺς Κόλχους, τοὺς Οὐζοὺς, ἢ Ὀσοετὰς, τοὺς Ἀδασοὺς, τοὺς Κιρκάσιους καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἰδρὰς (Γεωργιανούς).

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1917, μετὰ τὴν ἐπελθοῦ-

σαν ἐν Ρωσίᾳ τροπὴν, οἱ Κιρκάσιοι, συγκροηθείσης ἐν Βλαδικαυκάς Ἐθνοσυνελεύσεως τῶν Ἀσῶν διοκλήρου τῆς Κανκασιῶν Ρωσσίας, κατὰρθεύσαν, ἐπιβληθέντες, νάναδείξωσι πρόεδρον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ τοῦ Ἐκτελεστοῦ καὶ αὐτῆς τὸν δικηγορὸν Σαμπάνωφ Μπασιὰ, Κιρκάσιον ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Βαϊλῶν, κατεπολέμησαν δὲ ποικίλας προτάσεις τῶν Τουρκαταρικών, συμμετασχόντων τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἐπιστηγόνων, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἀγκάεφ, ἀντιπροσώπων τῶν ἰσχυρότων ἐπὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει Κομτατικῶν, τὰ προσδοθῇ Μουσουλμανικῇ χροιά εἰς τὴν Ἐτῶν τῶν Ἀσῶν τοῦ Κανκάσου, ἐποσηγίζαντες, οἱ οὐ δύνανται τοῦ Κανκάσου, οὐδὲν τὸ κενὸν ἔχοντες μετὰ τῶν Τουρκαταρικών, ἐννοοῦσι τὰ διατηρήσασιν οὖν τῇ ἐλευθερίᾳ τὰ ἴδια αὐτῶν φυλετικὰ καὶ γλωσσικὰ γνωρίσματα, ὡς ὅν μόνον ἠγωνίσθησαν καὶ θάγωνισθῶσι. Διὰ τῆς ἀδυναμίας αὐτῶν στήσεως ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει οἱ Κιρκάσιοι ἐπέτυχον τὴν πλήρη χωρισμὸν τῆς δημοκρατίας ἀπὸ τῆς πολιτείας, τῆς φυλῆς καὶ τῆς γλώσσης, τὸν ὅτι, οἱ ὡς ἐπολέμησαν κατὰ τῆς Ρωσσίας ἱπτανίας, οὕτω ἐπολέμησαν ἀποσχισθῆναι κατὰ τῆς τοιουτοῦ καὶ τὰ παλαιότερα κατὰ πάσης ἄλλης ἱπτανίας τῷ παροδελῇ καὶ ἐκείνῳ στοιχοῦν.

Ἡ δημοκρατία τῶν Κιρκάσιων εἶναι, ὡς ἐμνήσθη, κοινὰ δημοκρατίας χριστιανομομαθῆναι καὶ ἐκτελέσεως πλείστα στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Λατρεῖται ἡ Μαριάμ, ἡ Παναγία, ἀγομένης μεγάλῃς ἐορτῇ καὶ Σεπτεμβρίου ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις αὐτῆς. Ἡ Μαριάμ, λεγομένη Κιρκασαϊστικὴ Μερεμ, ἀποκαλεῖται καὶ Μέρσοα (Μέρσοα), θεὰ τῶν Μελισσῶν, παραδόξως. Ὡς γνωστὸν παρ' ἀρχαίους Μελισσοὶ ὀνομάζοντο αἱ ἱέρειαι τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ρέας, τῆς Ἀθήνης, τῆς Πελοποννήσου. Κατὰ τὸ εἶδος αὐτῆς ἐορτῆς πρὸς τὸν Θεοῦ Σωτῆρος (Σωτήρος Διὸς, Ζητὸς, Ζηνὸς), κυρίον τῶν Θαλασσῶν καὶ τῶν Καταγυρίων, ὡς καὶ ἄλλῃ πρὸς τὴν τὴν τὸν προστάτην τῶν Χαλκῶν, τῶν Χαλκιδῶν, Τληπόφει (Καρτερικῶν Ἡφαίστων). Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου ἀγεται ἡ ἐορτὴ τῶν Νεκρῶν (ψυχοσάββατον) καὶ ἡ ἐορτὴ τοῦ Κεραυνῶν, δηλαδὴ τῶν βροχῶν. Οἱ Κιρκάσιοι ἐορτάζουσιν ἐπίσης τὴν πρώτην τοῦ ἔτους διὰ καὶ ἡμεῖς, ἀπὸ δὲ τῆς νέας σελήνης τοῦ Μαρτίου πάλιν οὐρανῶντος, ὅ, ἀπέχοντο πάσης ἐμπορικῆς πράξεως ἢ ἀνταλλαγῆς, δὲν δυνάμεινται φωτῶν ἀπὸ τοῦ γείτονος, ἀναμένοντες τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, διὰ πανηγυρίζοντες, τρώγοντες ὡὰ καὶ ἐπιδιδόμενοι εἰς εὐοχίας. Πιστεύουσιν εἰς τοὺς Ἀποστόλους, μετὰ τῶν ὁποίων φέρεται ὁ Μεσσίς (Μεσίτης, Μεσσίας), καὶ εἰς τὸν Στανρόν. Οἱ Κιρκάσιοι διατηροῦσι ζωηροτάτην τὴν παράδοσιν περὶ τοῦ Προμηθέως, τῆς ἑκπαιδείας τῶν Ἀργοναυτῶν, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

38

δρου, τῶν κατὰ τῶν Πεερῶν πολέμων, ὧν μετέσχον ὑπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς Αὐτοκράτορας, μετασχόντες καὶ τοῦ θριάμβου τῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλεια ἀναγωγῆς τοῦ Σταυροῦ, ὅτε καὶ ἐνθάδε, παρόντων Κιρκασίων ὡ ρ καὶ Ἰ Α β α σ γ ὦ ρ σ ι ρ α ι ω τ ὦ ρ, ὁ θούριος ἕνως «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...», τοῦ Αὐτοκράτορος Ἑρακλείου βασιλεύοντος τῶν Σταυρῶν καὶ φέροντος αὐτὸν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίον τόπον.

Οἱ Κιρκάσιοι, ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀσίαν Φρυγοπελασγικὴν ὁμοφυλίαν, καυχόνται, ὅτι εἰσὶ συγγενεῖς τῶν Ἑλλήνων, καὶ δὴ τῶν Κοητῶν, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν Σφρακιανῶν, ὧν ἀληθῶς ἔχοναι καὶ τὸ εὐσταλές καὶ τὸ εὐδοκμον. Κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀλβανῶν διεκδικοῦσι καὶ οὗτοι μέρος τῆς Ἑλληνικῆς δόξης, λέγοντες, ὅτι συμμετέσχον τῶν ἀγώνων τῶν ἐκ τοῦ Κανκάσου καὶ τῆς Κοιχίης ἔξορησάντων πρωτοελλήνων. Ὁ στρατὸς Ἰζζὲ πασῶς ἐν ἔργῳ αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Εὐρηκα» ὑποστηρῆει, ὅτι οἱ Κιρκάσιοι κατήλθον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ τὴν Θράκην, πολλὰ καὶ μεγάλα διαπράξαντες. Ὁ Ἰζζὲ πασὰς εἶναι Κιρκάσιος, ὡς τόσοι ἄλλοι στρατηγοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Τουρκικοῦ καὶ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ. Ἡ γλῶσσα τῶν Κιρκασίων καὶ τῶν Ἀλβανῶν, Φρυγοπελασγικὴ ἀναφυοδότητος τὴν προέξουσιν, εἶναι ἡ εὐκατανοῦσα μεταξὺ τῶν Ὀσσηνῶν τοῦ Κανκάσου. Παρέμεινεν ὥς ἡ Ἀλβανικὴ προσηγορία καὶ ἀδιάπαστος, ἀπεν ἰδίᾳ γραπτῆς ἀλφάβητου, διό, καὶ γραφικῶς, γράσσεται δι' ἀραβικὸν γραμμάτιον. Πρῶτων ὅμως ἐτῶν συνετάχθη Ἀλφάβητος, ὡς καὶ Γραμματικὴ, διὰ Λατινικῶν γραμμάτων, ὅμηρον δὲ πάντες οἱ Κιρκάσιοι ἐπιτητοὺι γαλλιάζουσιν τὴν γλῶσσαν αὐτῶν πάσης τουρκικιστοῦς μορφῆς, ἀποφεύγοντες οὐσιμηματικῶς τὴν χρῆσιν τῶν τουρκικῶν ἢ μᾶλλον ἀραβικῶν γραμμάτων. Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι πολλοὶ φωναί, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀλβανοῖς, δὲν ἀποδίδονται ὑπὸ τῶν Λατινικῶν γραμμάτων καὶ δι' ἐνδεύνονται, ὥπως, καὶ ταλῆλως ἐργαζόμενοι, συντελέσωμεν εἰς τὴν ὁ-

ριστικὴν διάπασιν τῆς Κιρκασιανῆς Ἀλφάβητου, ἐπιτυχάνοντες τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ὅτι διὰ τῆς ἀσυγγνώστον ὀλιγορίας καὶ ἀμελείας ἡμῶν δὲν ἐπετύχονεν ἐν τῇ διαπλάσει τῆς Ἀλβανικῆς Ἀλφάβητου, δέον νὰ ἐπιτύχωμεν ἐν τῇ διαπλάσει τῆς Κιρκασιανῆς.

Υποστηρίζω ἐπὶ τοῖς τοῖς τὴν γνώμην, ὅτι ἡ τοιαύτη Ἑλληνιστικὴ διάπλασις ἢ μᾶλλον ἀνάπλασις Ἀλφάβητων ἔδει νὰ ἐπεκταθῇ δι' ἐπιμὸν τοῦ ἐργασίας οὐ μόνον καὶ ἐπὶ ἄλλων τμημάτων τοῦ Κανκάσου, καὶ δι' ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἀλβανίας (Δαρισιανῶν), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν Τουρκισφῶνων μουσουλμάνων τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης, τῆς Μικρῆς Ἀσίας, ὧν πολλοὶ, οἱ πλείστοι διατηροῦσιν, ἀμυδρὰν ἢ ζωηρὰν ἀνάμνησιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτῶν καταγωγῆς. Μὴ οἱ τουρκισφῶν «Ἑλληνες, ἀποβαλόντες ὑπὸ τῆς τουρκικῆς τυραννίας τὰς ἀλασίαις πιέσεις τὴν γλῶσσαν αὐτῶν καὶ ἀνατιῶντες μικρὸν κατὰ μικρὸν αὐτήν, δὲν γράσσοναι τὴν τουρκικὴν δι' ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἀλλήλοισφῶντες οὕτω καὶ ἐκδίδοντες βιβλία, ἐφημερίδας, παραφράσεις εὐαγγελίων, λογογραφικὰς συλλογὰς; Ἡ τοιαύτη ἐργασία, οὐνεκοῦσα ἄλλως τε εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν ἢ δι' ἀπλέκτων τῶν μεθ' ἡμῶν καὶ ἐγγὺς ἡμῶν βιοτῶν λαῶν, διὰ ὑποδοχῆσθαι τὴν ἑλληνιστικὴν ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολήν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, δεδομένου, ὅτι καὶ οἱ λαοὶ οὗτοι, ἐξοικειούμενοι πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, τάχιστα θὰ καπώσθον νὰ θυμῶσι, νὰ γράσσῳι καὶ νὰ ἐνωθῶσι τὴν λαλοντικὴν κοινὴν Ἑλληνικήν. Ἰδοὺ διατὶ κατ' ἐμὲ κοινήν, ἐπιβάλλεται ἡ λειτουργία, ἐν συνδιασμῷ πρὸς γραφεῖον τέπον, δημοσιογραφικῶν, ἐθνολογικῶν, λογογραφικῶν, καὶ γλωσσολογικῶν γραφείων ἀσχολουμένων περὶ τὴν ἐρεῖναν καὶ τὴν διακριτικὴν τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τῶν ἐν τῷ Κανκάσῳ, ὡς καὶ περὶ τὴν συναγωγὴν τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης ἐρεῖνης καὶ διακριθῆσεως πορισμάτων, συναγωγὴν προλειπόμεναι ἀποτελεσματικῶς τὴν ἐξέλκιν τῆς Ἰδέας δι' Ἑλληνιστικῶν κατενδύσεων. Σ.

ΤΑ ΤΣΚΟΜΕΡΚΙΔΙΑ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚῳ ΔΑΝΕΙΩΝ ΚΑΙ Η ΖΗΜΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Ἡ γενικὴ κοίσις τοῦ συναιλλάγματος ἐν τε τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀλλοδαπῇ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐν τῶν δευσιτέρων ἐπακολούθημάτων τοῦ τεματιζομένου ποιέμεν, εἶδει ἀσφαμὴν εἰς ἀγρίαν ἐκμετάλλουσιν τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου κατὰ τὴν ἐκάστοτε πληροσύνῃ τῶν τοκομεριδίων τῶν ἐξωτερικῶν δανείων. Οὕτω λ. γ. πρὸ τῆς εἰσόδου μας εἰς τὸν πολεμικὸν χορὸν, ὅποτε ἡ νομισματικὴ νομὰς διετήρει ἀκεραία τὴν τιμὴν τῆς, ἡ ἀκριβέστερον, ἐφροκετο ἐν ἀνατι-

μήσει, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑποτιμημένην νομισματικὴν νομὰδα τῶν ἐμπολέμων βδῶς χωρῶν, οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πιστωταὶ μας, ἀποκαπιοντες τὰ τοκομεριδία τῶν ὁμολογιῶν τῶν ἀπέστειλλον αὐτὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἐξαγορῶν, ἀποκομίζοντες οὕτω σημαντικὸν κέρδος, ἥτοι τὴν σπουδαίαν τότε διαφοράν μεταξὺ τῆς δοξαζῆς καὶ τοῦ φράγκου.

Παραλλήλως σήμερον συμβαίνει τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Οἱ ἐν τῇ ἡμε-